

Markó Béla

TÚLSÓ PART

A nyolcvanéves Gálfalvi Györgynek

Az úszásról fogok beszélni ismét. Hiszen úgy jártál-keltél Marosvásárhely főterén is, mintha úsznál. Széles karcsapásokkal, miközben szétnyílt előtted a város sűrű, keserű levegője, és a hullámvás ide-oda lökte a magnóliák hatalmas, rózsaszínű szirmait. Aztán megnyugodtak, amikor már messze jártál. És igen, a felejthetetlen cementlapok. Vagyis a víz felé szelíden lejtő, kibetonozott Maros-part, ahol órákon át lehetett napozni. Figyelni, ahogy néhányan kitartóan gyűrték maguk mögé a komp és a gát közti távot, oda-vissza, egyszer, kétszer, százszor. Nyilvánvaló volt, hogy készülnek valamire. Átúszni az egyik világból a másikba. A szabadságba, ahogy akkor gondoltuk. Átszelni a Dunát valahol lent Orsovánál. Még mindig megvan a Duna. Talán a szabadság is. Már itt is. De nem olyan. A cementlapoknál sem úszik senki. Ott úsztál te is nyaranta, rólad is hihette volna valaki, hogy készülsz. Pedig nem. Nem arra. Egyet-kettőt én is fordultam, ha kimentünk a cementlapokhoz. Hamar elfáradtam. Sokan átúsztak. Mi maradtunk. Úszol évtizedek múltán is sok-sok medencehosszot fáradhatatlanul. Nem a Maroson persze, hanem egy fedett uszodában. „Bravó, öreg!” – kiáltották a minap irigykedve a fiatalok. Tudom, nem szereted,

hogy öregnek néznek, de azért volt némi
elégedettség abban, ahogy mesélted.
Hogy még bírod. Jobban is, mint mások.
Nehezen jársz, könnyen úszol. Hiszen
úgy élünk most is, mint akik készülnek
valamire. Túlso part? Szabadság? Dehogy.
Itt van minden. Sirályok Marosvásárhely
főterén. Írtam erről is már. Mindenről írtam.
De ma már azt is tudom, nem az a fontos,
átúszik-e valaki. Csupán az számít, hogy
átúszhatna, mert tőle függ, senki másról.